

# ***FREDDY***

---

Seks hangt onlosmakelijk samen met agressie. Met angst, bloed en pijn. Met lichamen die op elkaar inbeuken, opgestijfd vlees dat weke delen penetreert, weefsel, met bloed gevuld, dat opzwellt en begint te kloppen.

Schaamlippen stulpen open, Venus vliegenvallen, eikels staan op barsten, aders kronkelen paars, pulserend rond de stijve schacht, vocht spat gewelddadig in rond, spuit, sproeit. Sperma, geil, plasma, bloed, melk, pis, stront. Geslachtsgemeenschap. De daad. Waar een dader is, is een slachtoffer.

Seks is geen gezelschapsspel. Het is de prijs die de mensheid moet betalen om te overleven. De daad. De dood. Synoniemen.

En dan heb ik het nog niet eens over liefde. Nee nee, laten we het niet over liefde hebben.

Liefde is nog veel gevaarlijker.

Ik sterf nog liever.

Dat is niet altijd zo geweest. Als ik dit mijn twaalfjarige zelf had verteld, had hij me uitgelachen. Zijn vingers in zijn oren gestopt, zijn plakkerige vingers, zijn van zijn eigen zaad plakkerige vingers. Hij had keihard lalalalala geschreeuwd. Me tegen de schenen geschopt. Weggerend. Mijn twaalfjarige zelf was gelukkig.

In de zomer dat ik twaalf werd, ontdekte ik hoe ik moest masturberen. Dat werd meteen mijn belangrijkste dagbesteding. Natuurlijk had ik eerder erecties gehad, maar die waren zonder doel geweest. Zonder functie, nut of reden. Pas sinds kort wist ik, praktisch, wat ik ermee kon doen. Welke handeling het vuur deed opvlammen in mijn glans, mijn ballen hard als hazelnoten strak in hun haarloze zakjes tegen mijn onderbuik drukte, hoe ik het waterige melkvocht uit mijn pisbuis moest laten springen in die kortstondige momenten van krampachtige orgasmen waarin schaamte en verlossing samensmolten.

Ik bracht uren in vrijwillige afzondering door. Vervolmaakte de kunst van het aftrekken. Met rechts, met links, met wisselingen in tempo en ritme, terwijl ik in mijn tepels kneep, op het weke zwemvliesje tussen duim en wijsvinger beet, aan mijn ballen trok, door mijn piemel tussen mijn dijen op te wrijven, door met mijn pink mijn perineum te masseren, door op mijn buik te gaan liggen en met mijn heupen tegen het matras te stoten, met mijn vingertoppen, met mijn hele hand, met spuug, zonder spuug, met de antirimpelcrème van mijn moeder, in een zakdoekje, op de grond, over mijn navel, in een sok, washandje, slaapshirt, pyjamahemd, huiswerk, Donald Duck, handpalm, hamburgerbroodje, kamerplant, hoofdkussen, onderbroek, als een fonteintje in het luchtledige. Ondertussen dacht ik aan alle meisjes in mijn klas. Een voor een, soms twee samen, of allemaal tegelijk, bloot, aan sommige met hun moeder erbij, maar nooit aan mijn eigen moeder, en meestal aan Suzanne. Mijn buurmeisje. Die ooit mijn vriendinnetje zou worden. Al wist ze dat zelf nog niet.

Ik verlangde naar haar met al het vloeibaar witte verlangen in mijn onvolgroeide lijf. Ze had haren in de kleur van zomerstro, honingblond zei ze zelf, ze was een kop groter dan ik en ze rook naar vanille. Ze had al borsten en de aanblik van de dunne bh-bandjes die soms onder haar shirt uit kwamen kruipen, joeg me het bloed in de wangen. En mijn piemel. We fietsten weleens samen van

huis naar het Stedelijk Gym in het Spijkerkwartier. 's Middags terug. Als ze niets beters te doen had. Ze had een dubbele Franse achternaam. Blauw bloed, onthoofde voorouders, Franse revolutie. Ze was drie jaar ouder dan ik en ze had 'het' al eens gedaan. Wist ik. Vermoedde ik. Hoopte ik. Wist ik niet.

Dag en nacht plengde ik witte offers aan mijn edelvrouw, barones, godin. Twee, drie, vier keer achter elkaar. Zo vaak dat het begon te schrijnen. Ik kreeg vlekjes op mijn voorhuid waar de wrijving het velletje open schuurde, vochtig donkerrode plekjes die steeds meer begonnen te zeuren wanneer ik tijdens de vijfde, zesde zevende sessie met zweterige handpalmen steeds meer zout in de wondjes wreef, zonder te stoppen, zonder dat pijn mijn lust overvleugelde, al werd de angst om bloed te spuiten steeds concreter. Zo vermengden pijn en genot zich in mijn penis. Seks en geweld. Voorbode van het slagveld dat zich tussen mijn benen af ging spelen.

Die zomer had een krankzinnige geleerde met mijn verschoten ejaculaat de hele aarde kunnen bevruchten. Plus nog een dwergplaneet of drie.

Dat vergde toewijding. De tijd die ik met mijn ouders doorbracht (en met mijn broertje dat nog écht een kind was) voelde steeds meer als een verplichting. Het idee onderdeel van een gezin te zijn, of sowieso van iets groters dan ikzelf, vervaagde in het verlangen naar de eenzaamheid van mijn slaapkamer. Masturbatie is de eerste stap naar onafhankelijkheid. Hoe meer ik mij aftrok, hoe meer ik een individu werd. Een individu met een opdringerige en vreemd-vormige erectie.

Want mijn piemel was, althans in opgewonden staat, laten we zeggen, verwarrend. De anatomie van mijn onderlichaam was wonderlijk. Beangstigend wonderlijk. Mijn erecties, in korte tijd mijn beste vrienden geworden, stonden rechtop, alerte stokstaartjes die mijn navel kusten. En dus niet zoals het hoorde, zoals ik dacht dat hoorde, zoals afgebeeld in de Joop Klepzeiker-scheurkalender die mijn vader op de wc had gehangen, recht vooruit, zwaard met blinkend lemmet, klaar om de vijand, of de vrouw, tegemoet te treden.

Ik wist niet precies waar de opening van een meisje zat of via welke hoek je die moest betreden, maar ik geloofde niet dat mijn piemel daarvoor in de juiste richting wees. Ik duwde het ding, met bloed gevuld, soms met geweld naar beneden, om zo de penetratiehoek na te bootsen, maar dat was nogal pijnlijk en lang hield ik dat niet vol. Hoe kon ik een meisje tegemoet treden met een hemelwaarts wijzend wapen?

Al was dat vooralsnog vooral een theoretisch probleem.

Want hoe dan precies met een meisje wist ik niet. Ook de anatomie van dat wonderwezen was mij grotendeels vreemd. Natuurlijk had ik eens stiekem naar mijn moeder gekeken als zij onder de douche vandaan kwam, maar haar vormen hadden weinig te maken met de vormen van het meisje waar ik verliefd op was. Ouderdom verandert een lichaam. Beschadigt een mens. Onherstelbaar. Het lichaam van mijn moeder had niks met dat van Suzanne te maken. Mijn buurmeisje en zij waren twee verschillende levensvormen.

Daarbij wilde ik mijn moeder niet te lang bloot zien. Ik stak nog liever mijn ogen uit.

Dus wat een vagina precies was, waar het zich bevond en hoe het zich verhield tot mijn verticale mannelijkheid, het bleef mij een mysterie.

Ik kon het mijn vader niet vragen, als die niet in de ploegendienst werkte sliep hij, of dronk hij op de bank flesjes Brouwers Bier terwijl hij afwisselend uit het raam en naar de televisie keek. Ook een vorm van slapen. Zelfs met de uitbreiding van een derde net was er op de Nederlandse televisie weinig te beleven.

Mijn vader was geen gewelddadige man, of hij had gewoon de energie niet voor geweld, maar ik kreeg wel klappen wanneer ik hem stoorde in zijn nietsdoen. In de jaren tachtig was het

slaan van je eigen kinderen nog redelijk normaal, dat zijn ze later pas als huiselijk geweld gaan beschouwen, dus echte trauma's heb ik daar nooit van opgelopen. Je kon in die tijd ook nog gewoon roken. Wat mijn vader dan ook hartstochtelijk deed. Maar hem vragen naar de voortplantingsorganen van mijn buurmeisje was vragen naar een handmatig uitgevoerde neuscorrectie. Aan hem had ik niet veel. En in de tijd dat de Berlijnse Muur nog recht overeind stond, was internet weinig meer dan een natte toekomstdroom. Er zat maar één ding op: ik moest professionele hulp inschakelen. Ik moest naar het Spijkerkwartier.

Het Spijkerkwartier in Arnhem is nu een gegentrificeerde haven voor tweeverdieners en kunstacademiestudenten met middenklasse-ouders. Maar in de jaren tachtig, mijn jaren des onderscheids, was het de grootste rosse buurt van Nederland. Als je de Amsterdamse Wallen niet meetelt. En er is geen Arnhemmer die Amsterdam wel meetelt.

De buurt telde ruim tweehonderd ramen en een veelvoud van meisjes die zichzelf te koop aanboden. Dag en nacht. En dan laat ik de tippelaarsters nog buiten beschouwing, die tegen de hekken aanleunden die bewoners in hun portieken hadden geplaatst om dieven en junks weg te houden en te voorkomen dat om 'de Rijn, de fles, de hoeren en Vites'-schreeuwende voetbalsupporters hun tot pis verwaterde pils door de brievenbus heen zouden sproeien.

Overall lagen zilverpapiertjes met plakkerig schroeiplekken en het rook er naar natte ratten, verschillende soorten urine, zweet van mannen uit alle, maar vooral oostelijke windstreken, uitlaatgassen van de eeuwige file die langs de ramen trok en naar stront. Stront van honden en van heroïneverslaafden.

Het was niet echt een plek voor een twaalfjarige, maar omdat er verschillende scholen in de buurt stonden werd er ook niet vreemd opgekeken als een brugklasser door de straten liep en af en toe een blik in de roodverlichte ramen wierp. De meeste hoertjes negeerden jongens van mijn leeftijd, er was weinig aan te verdienen en het was waarschijnlijk illegaal ook, maar sommige meisjes knikten vriendelijk naar me, wierpen me een kushandje toe of staken hun tong uit terwijl ze zichzelf in het kruis grepen. De schaamte kroop dan uit mijn ballen mijn buikholte in, waar het begon te branden tot mijn gezicht rood opgloeide. Ik hoopte dat mijn doorzettingsvermogen groter dan mijn gêne zou zijn, mocht het zover komen. Toch was de kans klein dat een van deze vrouwen, ongenaakbaar poserend in hun kozijnen, mij uit de brand zou helpen. Het zou me nooit lukken binnen te komen zonder betrap te worden door een van de kerels die de prostituées, zichtbaar en onzichtbaar, beveiligden.

De heroïnehoertjes waren minder kieskeurig.

Ik had bijna een jaar lang gespaard, honderd gulden, bestemd om een Millennium Falcon mee te kopen. Speelgoed dat me, nu ik het masturberen had ontdekt, tamelijk zinloos voorkwam. Een verlangen uit een vorig leven. Ik zou mijn kapitaal besteden aan het verwerven van een inzicht. Een inzicht dat een aan harddrugs verslaafd meisje dat haar lichaam voor geld verkocht mij ging verschaffen. Dat zat me niet helemaal lekker, maar ik had geen keus. Ik moest weten wat zich in een meisjesonderbroekje bevond en of ik met mijn misvormd, wolkwaarts gericht geslacht ooit kans maakte met glans en schacht in een vrouw te verdwijnen.

Als was het niet makkelijk om zeven uur 's ochtends een straathoertje te vinden.

Het was rustig in het Spijkerkwartier. Voor de meeste ramen was het gordijn nog gesloten en de paar meisjes die er wel zaten, wreven de slaap uit hun ogen, namen kleine slokjes koffie, de badjas stevig rond het koude lijf gewikkeld en nog niet actief op zoek naar prooi.

Er reden een paar auto's rond, langzaam van etalage tot etalage om de ademende poppen goed te bekijken; vaders die hun kinderen naar school hadden gebracht en op weg naar hun werk

een beetje verdwaald waren, met felgekleurde stickertjes van boerderijdieren tegen het achterraam geplakt; een Duitser op doorreis met aandrang; een dealer die zijn ochtenderectie kwijt moest.

En zoals altijd scharrelde Ruby K. door de Spijkerstraat, de grote exploitant, eigenaar van de meeste panden; tot peeskamertjes verkavelde herenhuizen. Hij hield met paardenstaart op cowboylaarzen zijn investeringen in de gaten en droomde van een glorieuze toekomst, waarin de hele wijk één groot raam zou zijn waarin hij, de grote Ruby K., zijn wereldwonderen zou exposeren. Geen hoerenbaas maar museumdirecteur.

Ik heb hem later nog weleens door de wijk zien schuifelen, als ik op de vlucht was voor een vrouw of op weg naar weer een nieuwe, weer een zinloze traumatherapie. Toen de ramen allang gesloten waren. Kleine stapjes waarbij hij zijn voeten nauwelijks optilde, aangetast door drugs, de tijd of tertiaire syfilis. Weemoedig starend door de ruiten van wat ooit zijn panden waren, nu in het bezit van dinky, yup en yucc, dan leek het even of hij zijn meisjes weer zag zitten. Wenkend met de vinger. Fluisterend om hem. Ruby. Kreunend. Ruby. Ruby. Ruby.

Ruby verdween in zijn winkeltje met kauwgom, condooms en chocoladerepen op de hoek met de Hertogstraat. Nergens een heroïnehoertje te zien. Ik liep de Emmastraat door, sloeg de hoek om bij de Dullert en speurde de scheve stoeptegels van de Karel van Gelder af. Misschien zaten de heroïnehoertjes nog op hun nest, de dunne botjes tegen elkaar aangedrukt om geen warmte te laten ontsnappen, donsveertjes op onderlijf en bovenlip rechtop, nauwelijks functionerend kippenvel vol blauwe plekken, een knoop van armen en benen, een hoopje verstrengelde meisjes die zichzelf en elkaar vergeefs probeerden te beschermen tegen ratten, katten en verkrachters. Soms zagen ze 's ochtends dat er eentje niet meer wakker wilde worden. Die kieperden ze dan het nest uit, de stoep op, waar het meisjeskreng met korstmossen overdekt raakte en opging in de straat. In de stad gaat niks verloren.

Nu was het nog te vroeg voor de vleugellamme meisjes met de dorre borstjes om zich op straat te begeven. En ik had bijna geen tijd meer. Het eerste uur begon zo. Latijn. Ik had nog nooit gespijbeld. Meisje. Puella. Vervoeging: puella, pueallae, puellae, puellam, puella. Nominatief, genitief, datief, accusatief, ablatief.

Ik rook haar voor ik haar zag.

Puella.

De scherpe geur van verbrand haar.

Ze zat in de Driekoningendwars, in een portiekje waarvan het hek open stond, los, zeggen we in Arnhem. Het hek stond los. Geforceerd of vergeten op slot te doen. Dom. Puella boog zich over een zilverpapiertje, vuur eronder, zonder zich te bekommeren om haar losse haren die in de vlam vielen en knetterend omkrulden. Ze had het buisje van een balpen tussen haar lippen en zoog de heilige geest naar binnen.

Ik ging voor haar staan en werd me bewust van een sterke zweetlucht. Mijn eigen zweetlucht. Vloeibare angst die zich door de poriën van mijn oksels drukte en in de neus prikkelde. Mijn moeder had gelijk. Ik moest deodorant gaan gebruiken. Puberteit komt met wonderlijk nieuwe lichaamsfuncties, maar ook met gebreken.

Puella kantelde haar hoofd tot ze me min of meer aankeek. Ik vond het moeilijk haar leeftijd te schatten, maar een meisje kon ik haar niet meer noemen. Ze had de huid van een zestigjarige roker, het brosse haar van een bejaarde en de lijkstijve blik van een dode. Je kon zien dat ze vroeger knap was geweest, maar hoe lang dat vroeger al voorbij was, was niet te zeggen.

De Romeinse tijd?

Puella gromde.

Ik deinsde achteruit, bleef met mijn hak achter een stoeptegel haken, viel.

Zij verhitte de folie opnieuw, zoog de laatste rook op, bleef met ogen gesloten, aansteker in de vuist geklemd, een paar tellen zitten, liet het zilverpapiertje op de grond dwarrelen en opende

haar ogen weer. Ik was overeind gekrabbeld en keek haar op ooghoogte aan. In haar pupillen zwommen witte wormpjes. Ze fladderde met haar vlerkjes, knipperde snel, de wormpjes verdwenen.

“Pijpen neuken tientje.”

“W... wat?”

“Suck und fuck ’n tientje. Zehn.” Ze maakte een pompende beweging met haar vuist. Voor haar mond. Voor haar rokje. “Blasen ficken. Also?”

“Ah, nee, nein, entschuldigung, dat hoeft niet. Kein suck und fuck. Nicht.”

“Ja daar is je garnaaltje nog te klein voor hè. Wat moet je dan? Ben je je ouders kwijt?”

“Ik wil alleen maar kijken.”

“Kijken? Ik ben geen jeugdjournaal.”

Ze rekte zich uit. Rolde een sjekkie.

“Wat moet je kijken dan?”

“Nou...” Ik voelde het bloed uit mijn hele lijf naar mijn gezicht stromen. Ik zag de witte wormpjes weer door haar pupillen zwemmen.

“Nou, dat. Daar...” Ik wees naar haar rokje. Naar het plekje tussen haar benen waar het grote onbekende lag. Het heilige der heilige. Het beloofde land. De Sixtijnse kapel.

“Dat? Daar?” Haar lach het bleef in haar keel steken. Het klonk als snurken.

“M’n kut bedoel je!” Het bloed in mijn hoofd klopte harder. Ik was bang dat mijn aders zouden springen, mijn gezicht een permanente rode vlek.

“M’n fots, m’n doos, m’n pruim, m’n snee, m’n spleet, m’n poes, m’n gleuf!”

Mijn doorzettingsvermogen moest groter dan mijn schaamte zijn. Of alles was voor niets.

“Uw vagina, ja.”

Vagina, vaginae, vaginae, vaginam, vagina. Nominatief, genitief, datief, accusatief, ablatief.

“Uw vagina!” Ze moest lachen. Oprecht. Ze leek jonger. Even zag ik haar. Echt. Wie ze had kunnen zijn. Kleine witte wormpjes krioelden over haar tong. Ze stopte met lachen.

“Het jong spreekt met twee woorden. Heel netjes hoor. Heel beschaafd. Het jong vraagt heel beleefd of hij misschien mijn kutje zou mogen zien. Pardon. Mijn vagina.”

“Ja, nee, als het u schikt natuurlijk. Ik kan ook een andere keer terugkomen.”

“Nee joh, blijf. Het is net zo gezellig. Natuurlijk mag je mijn kutje zien. Daar is ze voor. Kost wel geld.” Ze stak haar sjekkie aan, de vlam schoot in het vloeipapier, tabak gloeide op en ze inhaleerde diep.

“Ja, natuurlijk. Vraag en aanbod. Eerste les Economie Een. Ik heb geld. Hoeveel kost dat?”

“Hoeveel heb je?”

Ik haalde mijn spaarpot uit mijn rugzak, een groot blik, en rammelde ermee.

“Kleingeld?”

“Het is honderd gulden. Ongeveer. Ik heb een jaar gespaard.”

“Jezus Christus,” ze krabde tussen haar dijen. “Honderd gulden om een kut te zien. Weet je zeker dat je niet wil pijpen en neuken?”

“Nee dank u, ik wil alleen maar kijken.”

Ze trok aan haar sjekkie, nu een stompje tussen haar nagels. De gloeiende punt schroeide haar vingertoppen. Haar nagels waren felroze, de lak bladderde. Ze knipte de peuk weg.

“Goed.”

Ik gaf haar mijn spaarpot.

“Ben je d’r klaar voor?”

“Hier? Is dat niet te fris? Ik bedoel, voor uw... voor u?”

“Jaja, voor je het weet vat m’n kutje een koutje. Nou. Ben je d’r klaar voor?”

Nee. Dat was ik niet. Nee. Ik knikte.

“Ja.”

Niets had me kunnen voorbereiden op wat ik toen te zien kreeg. Niet dat ik engelenzang had verwacht, of bazuingeschal, maar op een beetje religieuze ervaring had ik wel gehoopt. Niet Het Licht, misschien, maar een zachte gloed was leuk geweest.

Ze sjarde haar rok omhoog en ging wijdbeens voor me zitten. Haar handen over haar geslacht gevouwen.

“Nou, jochie, kom maar dichterbij. Het bijt niet hoor.”

Ik kwam dichterbij.

En had er onmiddellijk spijt van.

Een bedorven lucht sloeg uit haar op. Melk in de overgang van vloeibaar naar vast. Een bakje garnalen dat te lang in de zon had gelegen. Maar het was niet alleen vies. Onder de weeë stank lag een zware, zoete geur die me opwond. In mijn broek zwol iets op. Ze zag het.

“Nou nou, dat paardje steigert ook snel. Je hebt nog niks gezien!”

Toen haalde ze, met een zuigend geluid, haar handen weg.

Het zag eruit of iemand een blender in een bord charcuterie had gezet. Vlees dat zijn eigen gang ging, alle kanten uit woekerde, aan de uiteinden verkleurde van roze naar dieppaars en necrosegrijs. Het had geen duidelijke in- of uitgang of zelfs maar samenhang. Een brij van vlees die me radeloos maakte.

Het was duidelijk dat mijn penis hier hopeloos ongeschikt voor was.

Het lukte me niet mijn blik af te wenden, mijn ogen te sluiten, weg te rennen.

Ik moest blijven kijken.

Een groene, slijmerige druppel welde op. En nog een. Er sijpelde dik, groen slijm uit haar vagina.

Vagina, vaginae, vaginae, vaginam, vagina.

“Jaja,” zei ze, “een heel avontuur nog hè, zo’n kutje.”

Op haar venusheuvel lagen donkerbruine korstjes. Ze krabde er een open. Bloed liep naar beneden, gleed het glinsterende roze van haar misvormde lapjes salami in.

“Word je geil van. Of niet?”

Rond de haren van haar anus, stug en zwart, koekten restjes poep. Tussen de bruine spettertjes zag ik de wormpjes. Ze kropen uit haar kont omhoog en scharrelden in haar vagina. Steeds meer. Een optocht van kleine aaseters begon aan haar vlees te knabbelen.

Het was nog niet voorbij.

Ze bracht haar handen naar haar dijen en trok de weke brij uiteen. Waar haar vingers in de huid drukten, verkleurde die onmiddellijk. Bleekblauwe vlekjes, als de lippen van een drenkeling. Met gele randjes in de kleur van leverpatiënten. Kleine blaartjes, in rozetjes gegroepeerd, kwamen op spanning te staan en knapten open. Ik voelde warme spettertjes op mijn gezicht. Op mijn lippen. Ik kreeg iets in mijn oog.

“Vind je dat lekker?” Haar hand schoot naar voren, ze klauwde haar vingers in mijn nek en trok me naar zich toe. Mijn gezicht steeds dichterbij de natte pap. Ik verzette me, maar ze groef haar nagels dieper in mijn huid, trok me met twee handen tegen zich aan. Mijn neus in haar snotterige kut. Ik moest kotsen.

Ze duwde zich van me af. Veegde haar vagina schoon met haar handen. Stond op.

“Volgens mij ben jij hartstikke homo, jochie.”

Toen liep ze, honderd guldens rinkelend in haar tas, de Driekoningendwars uit.

Ik meldde me de rest van de dag ziek.

Die middag kwam mijn buurmeisje langs. Ze leek bezorgd, ik sloeg nooit een schooldag over. Ze legde haar hand op mijn voorhoofd om te voelen of ik verhoging had. Haar borsten, gevangen in donkerblauwe cups, schampten langs mijn schouder. Ik kreeg het bloedheet.

“Ja.” Zei ze. “Koorst. Duidelijk.”

Suzanne zette thee voor me. Streelde mijn haren. Was zorgzaam. Al mijn fantasieën verbleekten in het felle besef dat ze niet geil, maar moederlijk van me werd. Ik wilde in opstand komen. Wilde iets zeggen, iets heroïsch, rebels, mannelijks. En ik begon te janken.

Ik durfde haar niet aan te kijken, staarde naar mijn handen, veegde af en toe een ontsnapte druppel van mijn wang en vertelde haar alles. Ook over mijn disfunctionele erectie. Het was te groot om vast te houden. Ik was te klein.

Later, veel later, vertelden alle therapeuten in een lange rij van hulpverleners, zonder uitzondering, dat het goed is om je hart te luchten. Dat je geen dingen moet opkroppen. Dat je moet praten, vertellen, open moet zijn. Ze hebben het mis. Ik had mijn ervaring in moeten slikken en moeten laten slijten. Ik had het niemand moeten vertellen. Vertellen maakt het echt.

Ik had het in ieder geval mijn buurmeisje niet moeten vertellen.

Ze begon te lachen.

Geen grinniken of giechelen, geen benauwd hikje van ongeloof of ingeslikte proest of spottende grijns: het was een klateren in crescendo. Een schaterlach die me in elke andere situatie gelukkig had gemaakt. Maar die nu kleine weerhaakjes in mijn borstkas duwde en ronddraaide in mijn vlees.

“Het spijt me.” Zei ze. Lachte ze. Hikte ze.

“Het spijt me echt. Maar dit is het domste verhaal dat ik ooit heb gehoord.”

Haar woorden deden pijn. Ik was al gekrompen van schaamte en nu vernederde ze het restje ellende dat er van me over was. Ik werd rood. Van gêne. Van woede. Van verwarring. Ze zag het en woelde haar handen door mijn haar.

“Ik bedoel, als je had willen weten hoe het zit, dan had je het toch ook gewoon aan mij kunnen vragen? Daarvoor hoef je toch niet...” Ze begon weer te lachen. “Daarvoor hoef je toch niet naar de hoeren?”

“Ik wist niet...”

“Nee,” zegt ze, “dat wist je niet. En nu weet je het nog steeds niet. Denk je nu dat wij allemaal zo’n slagveld tussen onze benen hebben? Die vrouw, daar was iets mee. Die was ziek. Dat leven op straat, met die drugs, met dat werk, dat gaat je in je lichaam zitten. Jij hebt geen vagina gezien vanochtend, maar een ziektebeeld.”

Ze pakte mijn gezicht tussen haar handen.

“Domme, domme jongen.”

In mijn boekenkast, tussen de Suske en Wiskes en de Donald Ducks waarvoor ik me langzamerhand te oud moest voelen maar die ik niet weg kon doen, lag een atlas. Atlas 80, stond op de kaft, en als ik niet aan het masturberen of piekeren was bladerde ik erin. Iemand op school had me verteld over de nucleaire oorlog. Over de Sovjets die met de vinger op de rode knop zaten en de Amerikanen die zonder aarzelen zouden reageren. In de atlas zag ik dat Europa tussen die twee vuren lag. Als Gorbatsjov een slechte dag had, of Reagan zijn grote teen zou stoten, dan was er maar weinig wat een wederzijdse vernietiging zou voorkomen.

En zelfs al zou er geen kernoorlog uitbreken, die centrales konden prima op eigen houtje ontploffen. Toen Tsjernobyl de lucht in ging was ik negen. Op de autoradio zeiden ze dat er een nucleaire wolk over Scandinavië onze kant op kwam. Dat spinazie en melk niet meer veilig waren. Ik

draaide het autoraampje dicht en keek naar de koeien die op het weiland langs de Parkweg graasden. Die konden we opgeven. Arme beesten. Als ik goed keek zag ik ze lichtgroen opgroeien in de beginnende schemering. Radioactief.

Ik zocht in de Atlas 80 naar de plek op de wereld waar het minste beschaving te vinden was. Waar geen gasleidingen doorgetrokken waren, geen snelwegen doorheen liepen, geen elektriciteit was aangelegd. In Nederland was dat de Flevopolder, maar ik had er weinig vertrouwen in dat wanneer de koningin gebombardeerd werd met kernbommen de polders gevrijwaard zouden blijven van de fall-out. Het Amazonegebied was de plek waar je werkelijk veilig was. Geen grote of kleine steden in de buurt, geen infrastructuur, geen enkel lijntje uit de legenda was in de jungle waar de Amazone liep getekend. In dat oerwoud zou ik veilig zijn.

Ooit fantaseerde ik ons samen, mijn buurmeisje en ik, in een boomhut in de jungle, Adam en Eva punt twee, de laatste mensen op aarde, met al heilige doel de wereld opnieuw te bevolken. Nu overwoog ik alleen te vertrekken. Die avond nog. Staart tussen de benen. Adam zonder Eva. Laat de mensheid maar uitsterven.

Toen knoopte Suzanne haar rok los.

Ze stapte in een beweging uit haar onderbroek, trapte haar schoenen uit, ging bij me op bed zitten en schoof haar knieën van elkaar.

Niks vergeleken met de nachtmerrie van die ochtend. Tussen haar benen een droom.

Ik zette mijn emigratieplannen in de ijskast.

De veertjes op haar schaambot waren wit en zacht. En belangrijker nog: schoon. Een klein eendenvachtje welfde over haar venusheuvel. Bij elke ademhaling, mijn ademhaling, trilden de veertjes op hun dunne pennetjes, ritselden ze op de lucht die ik naar binnen zoog, voorzichtig naar buiten hijgde, om dit prachtige wonderwezen niet te laten schrikken, zodat ze terug haar onderbroek in zou schieten.

Haar vulva lag als een toefje slagroom tussen haar benen. Met haar wijsvingers duwde ze haar buitenste schaamlippen uit elkaar en ik rook het uitgeschraapte merg van vanillestokjes, helder zeewater op een kiezelstrand, ongeparfumeerde bodylotion, vers gewassen katoen, en daarachter, daaronder, rook ik seks, rook ik hoe ik dacht dat seks rook. Zoet en zwaar. Hartnoten van leer, garum en verse tabak. Het spande in mijn onderbroek.

Ze trok voorzichtig haar binnenste schaamlippen open. Het dieproze hart daarbinnen glinsterde. Nu snapte ik de compatibiliteit van onze anatomie. Eindelijk wist ik dat er weinig mis was met mijn erecties. Eindelijk zag ik hoe wij bij elkaar pasten, hoe ik in haar paste. Een golf van opluchting overspoelde me.

Die was van korte duur.

Tussen haar schaamlippen, vlak onder het afdakje bovenaan, verscheen een bruin klauwtje. Dat klauwtje duwde het zachte vlees opzij en daar verscheen een tweede klauwtje. Mijn hartslag versnelde. Mijn buurmeisje glimlachte.

De klauwtjes duwden haar lippen opzij en uit haar schede wrong zich, niet zonder moeite, een mannetje. Een foetus, althans, daar leek het op, maar dan met hoekige tandjes en een spitse snuit. Een soort heremietkrabbetje. Maar dan anders. Zwarte kraallogjes piepten uit haar spleetje. Haar fots. Haar doos. Haar pruim.

Vagina, vaginae, vaginae, vaginam, vagina.

“Wat is dat?” Vroeg ik. Hijgde ik.

“Oh, dat is heel normaal,” zei mijn buurmeisje, en ze krabde het wezentje onder zijn kin, “Dat is Freddy. Zeg eens hallo, Freddy.”



Het leerachtige figuurtje liet een boer. Zijn kieuwen wapperden.

“Oh Freddy.” Suzanne moest lachen. Ze keek me vriendelijk aan. “Wat is er? Je hoeft nergens bang voor te zijn hoor. Je mag Freddy wel aaien, als je wil.”

Ze kroop dichterbij me toe. Freddy wrikte zich wat verder uit haar vagina. Strekte zijn kopje naar me uit.

“Onder zijn kinnetje vindt hij het fijnst.”

Ik kriebelde Freddy onder zijn kin. Hij voelde zacht, helemaal niet leerachtig, eerder fluweel, een beetje vochtig maar niet onaangenaam. Freddy liet een langgerekt rrr horen.

“Zie, hij vindt je aardig.” Zei Suzanne. Freddy begon tevreden te neuriën. Over zijn hoofd, kaal, liep een rode vlek. Net als die van Gorbatsjov. Die mijn vader niet vertrouwde, hoeveel glasnost en perestrojka hij ook in het rond strooide. Een Rus is een Rus en een rooie is een rooie. Toen begon hij te zingen. Freddy.

Het was een mooi lied. Een beetje treurig ook. Ik kan me de melodie niet meer herinneren, maar het voelde of iemand warme honing over mijn borstkas goot. Van de tekst kan ik alleen wat flarden terughalen, nu dertig jaar later, een leven later. Het woord liefde kwam er vaak in voor, in verschillende talen, en hij zong iets als ‘wanneer een meisje een vrouw, een jongen een man wordt’ en iets over de offers die dat met zich meebracht. Kronkelende paden, ongewisse uitkomst. Het was niet per se een origineel lied, maar je voelde dat hij het meende. Toen hij klaar was, stonden Suzanne en mij de tranen in de ogen. Freddy was een bijzonder wezen. Met een prachtige, ijle stem.

Hij smakte met zijn lippen.

“Volgens mij wil Freddy een kusje.” Zei Suzanne.

Ik aarzelde.

“Freddy wil een kusje.” Zei Freddy.

“Geef hem een kus.” Suzanne glimlachte. Maar ze meende het. “Kom op.”

Ik wilde niet, maar protesteerde ook niet. Dat durfde ik niet. Het zou ondankbaar zijn. Onbeleefd. Als een mooi buurmeisje, waar je al jaren stiekem verliefd op bent, je vraagt haar tussen de benen te kussen, dan weiger je niet. Dat hoort niet.

Ik boog me voorover. Tuitte mijn lippen. En gaf Freddy, die zijn armen spreidde, een kus. Daarna ging het allemaal heel snel.

Freddy strekte zijn arm uit, die opeens veel groter leek, greep mijn piemel vast en kneep erin. Niet onvriendelijk, eerst, maar steeds steviger klemde hij zijn vingers rond mijn vlees. Hij kneep zo hard dat mijn eikel eerst paars, toen bleek werd. Mijn piemel wilde zich terugtrekken, een slak in zijn huisje, probeerde te verschrompelen, zich te verschuilen in zijn voorhuid, maar Freddy hield hem in zijn greep. Ik slikte. Dit was niet helemaal hoe ik me het had voorgesteld.

“Het doet een beetje pijn.” Mijn stem kroop mijn mond uit. Ik piepte.

“Ja,” zei Freddy, “dat doet het altijd een beetje. In het begin.”

“Dat hoort er gewoon bij.” Suzanne sloot haar ogen en leunde achterover.

Met zijn andere hand, ruw als schuurpapier, klauwnageltjes, greep hij mijn testikels vast.

Ik kreunde. Per ongeluk. Van schrik.

“Lekker hè?” Hij perste mijn nog onvolgroeide ballen samen in zijn handpalm. Het voelde of ze elk moment open konden knappen. De pijn schoot witheet mijn kruis in. Ik wilde gillen, maar kreeg geen lucht. Zwarte vlekken dreven langs mijn ogen, mijn gedachten gleden mijn hoofd uit.

Freddy vouwde zijn derde hand rond mijn nek.

Ik verloor het bewustzijn.

Hoe lang ik buiten kennis was, weet ik niet. Het hadden twintig seconden kunnen zijn, uren, maanden. Twintig jaar. Of een druppel later. Spitter spatter... Suzanne blies in mijn nek. Warme adem, vochtig, plakkerig. Ik deed mijn ogen open. Suzanne zuchtte.

“Gaat het met je?”

Ik greep tussen mijn benen, voelde naar wat er over was, verwachtte lappen vlees te grijpen, charcuterie, een vochtige brij, verloren zaak. Ik raakte mijn ballen aan. Verbaasd. Geen pijn.

“Je was flauwgevallen.”

Ik greep mijn piemel vast. Bleek. Te angstig om opgelucht te zijn. Bang dat ik moest kotsen.

“Wat is er nou?” Suzanne aaide over mijn rug, mijn schouders. Lief.

Mijn piemel lag geduldig in mijn handen. Een beetje slijmerig, misschien, maar zag er verder normaal uit. Mijn handen trilden.

“Weet je nog waar we mee bezig waren, voor je flauwviel?”

Ze legde haar hand op mijn dijbeen.

“Daar zouden we verder mee kunnen gaan, als je wil.”

Ze liet haar vingers naar mijn piemel lopen en ik schokte naar achter, viel het bed uit, sprong op, klemde mijn handen om mijn geslacht. Suzanne schrok ook.

“Wat is er?”

Ik zei niks. Schudde alleen mijn hoofd.

“Heb ik iets verkeerd gezegd?”

Ik zei niks. Begon te trillen.

“We hoeven het niet te doen hoor, als je niet wil, ik dacht alleen...” Ze pakte haar rok, hield die voor haar schaamstreek. Met haar andere hand dekte ze haar borsten af.

“Ik dacht dat jij ook wilde.”

Langzaam nam het razen van in mijn borstkas af. Van galop naar draf. Misschien was het niet gebeurd. Misschien had ik het me allemaal verbeeld. Was Suzanne niets anders dan een frisgewassen buurmeisje dat ook maar met een jongen probeerde te vrijen.

Wat was er gebeurd? Een droom? Een hallucinatie? Een psychotische episode?

Had ik een of andere stoornis opgelopen?

Suzanne begon haar kleren bij elkaar te rapen. Ze schaamde zich. Begreep het niet.

Ik ook niet.

In stilte trok ze haar kleren aan.

“Ik weet niet...” begon ik, maar ik kon de zin niet afmaken.

“Ik ook niet.” Zei Suzanne.

We bleven elkaar een tijdje aankijken. Ik voelde me een idioot. Hoe kon ik haar nu weg laten gaan. Het mooiste meisje van de straat. Van mijn leven. En ze wilde met mij naar bed! Hoe kon ik een paniekaanval nu tussen mij en mijn ontmaagding laten komen? Ik moest iets zeggen, haar tegenhouden, het goed maken.

Ik zweeg. Suzanne ook. Ze vertrok. Als ik iets wilde zeggen, haar tegen wilde houden, moest ik het nu doen. Nu. Tussen haar benen ritselde haar rok.

Langs haar slipje piepte een klein, bruin klauwtje naar buiten. Het zwaaide naar me.

Suzanne liep de kamer uit. Ik hoorde Freddy zingen. Zachtjes. IJl. Met kristallen stem. Het klonk prachtig. IJs schoot in mijn hart.

Suzanne verdween.

Misschien was het niet gebeurd.

Misschien klonk zijn stem alleen maar in mijn hoofd.

Dat is wat mijn therapeut beweert.

Wat al mijn therapeuten beweren.

Het gymnasium heb ik niet afgemaakt. Na die dag durfde ik het huis niet meer uit. Begon te kotsen als de voordeur openging. Ik kreeg geen hap meer door mijn keel, werd steeds magerder, mijn haar viel uit. Poepen deed pijn.

De artsen waar mijn ouders me mee naartoe sleepten konden niets vinden, niets lichamelijks in ieder geval, de hele rits specialisten, second opinions, alternatieve genezers uit Duitsland en een onvriendelijke homeopaat. Ze trokken de grens bij een kerel die met kristallen aan de gang ging om mijn energievelden te zuiveren.

Ze moesten het onder ogen zien: blijkbaar was het mentaal. En chronisch.

Startschot van decennia therapie.

Ik heb weer een nieuwe. Die is vol goede moed begonnen. Hij zegt dat het schandalig is dat ik jarenlang geen adequate hulp heb gekregen. Dat ik tussen wal en schip ben gevallen. Slachtoffer van een hardvochtige samenleving.

Mijn nieuwe therapeut is een idealist. En hij is jong. Dat gaat vaak samen.

Hij zegt dat het enige wat mij tegenhoudt een volwaardig lid van de samenleving te zijn, zich in mijn hoofd bevindt. Dat Freddy nooit echt heeft bestaan, maar dat het een manier van mijn geest is om een fysieke, traumatische gebeurtenis te verwerken. Hij praat zacht. Probeert heel serieus te kijken. Hij beweert dat het tijd is om samen, dat zegt hij steeds, sámen, als een mantra, iets wat hij op de psychologenschool geleerd heeft, om sámen te ontrafelen wat er werkelijk is gebeurd. Hij wil me helpen de moed bij elkaar te sprokkelen om de verkrachting in het kille daglicht van de realiteit te bekijken, zodat ik met verwerken kan beginnen. Zo noemt hij het. Verkrachting. Hij zegt dat ik Freddy heb verzonnen om ermee om te kunnen gaan dat mijn buurmeisje me pijn heeft gedaan. Mij heeft verkracht. Een kind nog. Een kind dat een fantasiefiguur in het leven heeft geroepen om te voorkomen dat het zichzelf de schuld zou geven.

En even voor de duidelijkheid, zegt hij steeds weer, het is jouw schuld niet.

Hij is niet de eerste met deze diagnose. Vast ook niet de laatste. Ik ben opgehouden tegen mijn psychologen in te gaan. Ik heb gemerkt dat ze daar niet vriendelijker van worden. En mijn behandeling is al niet vrijwillig. Laten we het erop houden dat de afgelopen jaren interessant waren.

Ook deze therapeut is overtuigd van zijn eigen gelijk. Hij zegt dat het soldaten die in oorlogsgebieden moeten vechten ook weleens overkomt. Dat mijn slaapkamer, destijds, een soort oorlogsgebied was. Hij heeft er zelfs een naam voor, voor wat me mankeert. En ja, als je iets kan benoemen, bestaat het.

Maar Freddy heeft óók een naam.

En Freddy bestaat. Niet alleen in mijn hoofd. Hij bestaat in heel mijn lijf. Hij is in al mijn cellen uitgezaaid, maar op geen scan te zien. Hij bestaat in mijn ingewanden en in mijn longen. Hij knijpt in mijn hart, slaat op mijn keel, prikt in mijn lever, likt aan mijn nieren. Knaagt aan mijn eikel.

En elke nacht zingt Freddy mij in slaap.